TARTU ÜLIÕPILASKONNA KEVADPIDUSTUSED.

Fr. Puksoo.

Tartu üliõpilaskonna maipidustuste kord on Eesti iseseisvuse ajal juba enam-vähem kindlaks kujunenud. Esimene mai, kui ülemaailmne kevad- ja nooruspüha, on ka akadeemilise püha pühitsemiseks kõige sobivam. Nõnda ongi esimese mai öö ajaks, kus „noor akadeemiline vägi toob päikese oma keskele, süütab tõrvikud käes ja südames". See on ka ainuke võimalus, kus üliõpilaskonnal avaneb juhus esineda tervikuna, tõelise akadeemilise „perena" ja kus ta oma ühise rongkäiguga sümboolselt demonstreerib akadeemiliste kodanike ühtlust.

Nüüdisaegse traditsiooni kohaselt kogunevad kõik üliõpilasorganisatsioonid iga aasta 30. aprillil õhtuses hämaruses ülikooli maja juurde Aia tn. 46, kust sammutakse tõrvikute valgusel ühises rongkäigus orkestrite saatel Raekoja ette. Siin pöördub üliõpilaskonna esindaja linnapea ja linnavalitsuse poole, tuues tervitusi Tartu linnale ja isamaale ning avaldades valmisolekut hoogsa õppetöö kõrval viimse vereni kaitsta oma kodumaad. Linnapea vastuse järele lauldakse üliõpilaslaulust salm „Vivat et respublica" (elagu vabariik). Raekoja platsilt siirdutakse Ülikooli Peahoone juurde, austuse avaldamiseks selle trepile astunud ülikooli valitsusele ja professoritele. Seal võtab sõna tavaliselt üliõpilaskonna esimees, kes väljendab akadeemilise nooruse nimel suurt kiindumust oma Alma Materi vastu, kindlat tööindu ja töötahet. Rektor omas vastuses tavaliselt avaldab soovi, et elutuli, mida noored ülikooli kodanikud omas südames kannavad, ei vaibuks neis kunagi ka edaspidises elus. Kõlab võimas, traditsiooniline „Vivat academia" (elagu ülikool), mille järele pöördutakse tagasi Raekoja platsile, kus asetatakse põlevad tõrvikud riita ja öeldakse lõppsõna, mille järele lauldakse hümni. Sellega on ühine kava täidetud ja igaüks liigub oma konvendi korterisse, kus jätkub mai vastuvõtmine kuni varase hommikuni. On õilsaks kombeks kujunenud, et maiööl, ainult kord terve aasta jooksul, on konventide ruumid

Tartu VI, lk. 229